

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα μικρό πλασματάκι που κανείς δεν το είχε δει ποτέ ολόκληρο και έτσι κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν. Το μόνο που έβλεπαν πάντα ήταν τα πόδια του και τα μάτια του. Όλοι έλεγαν πως μοιάζει με καβουράκι οπότε το φώναζαν έτσι. Ακόμα και το ίδιο είχε πεισθεί πως ήταν καβουράκι.

Αυτό το καβουράκι λοιπόν ζούσε στην κορυφή μιας πανύψηλης σπειροειδούς σκάλας, στο εσωτερικό ενός κελύφους. Εκεί είχε μεγαλώσει, μόνο του, και αυτό γνώριζε για σπίτι. Το σπίτι αυτό δεν είχε παράθυρα παρά μόνο μια πόρτα στη βάση της σκάλας. Εκεί κατέβαινε πότε πότε το καβουράκι και έβγαζε τα ποδαράκια του και τα ματάκια του έξω. Του άρεσε να βγαίνει έτσι και να θαυμάζει τα άλλα πλάσματα του βυθού. Όλοι ήταν συνήθως βιαστικοί και απασχολημένοι αλλά μερικές φορές όλο και κάποιος σταματούσε να καλημερίσει το μικρό δυσκίνητο πλάσμα.

Όταν δεν είχε τι άλλο να κάνει, ψηλάφιζε με τα μικρά λεπτά του πόδια το βυθό και περπατούσε αργά από δω κι από κεί. Και πως του άρεσε να βουλιάζει τα ποδαράκια του στην άμμο! Ήταν από τις λίγες απολαύσεις που αγαπούσε, να σκάβει την άμμο και να ξεκουράζει τα πόδια του. Όλα αυτά βέβαια μέχρι να περάσει κανένα μεγάλο ψάρι, γιατί τότε μάζευε γρήγορα τα πόδια του μέσα, έκλεινε βιαστικά την πόρτα κι έτρεχε στην κορυφή της σκάλας. Εκεί το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει και με κολλημένο το αυτί του στον τοίχο να αφουγκράζεται, προσπαθώντας να μαντέψει εάν πέρασε ο κίνδυνος. Μόνο όταν ένιωθε απόλυτη ασφάλεια δοκίμαζε να ξανακατέβει και να παίξει με την άμμο.

Μια μέρα όμως έγινε κάτι το φοβερό! Μεγάλη αναταραχή στον ήρεμο βυθό! Δυνατά ρεύματα σηκώθηκαν και μαζί τους παρέσερναν άμμο, πετραδάκια και φύκια. Το καβουράκι είχε φοβηθεί πάρα πολύ. Όταν μάλιστα κατάλαβε πως το δυνατότερο ρεύμα το είχε σηκώσει από το μέρος του και το πήγαινε μακριά, απελπίστηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει, φοβόταν τόσο πολύ!

Μετά από αρκετή ώρα ένιωσε ένα τράνταγμα και όλα σώπασαν. Το καβουράκι περίμενε ακίνητο με το αυτί του κολλημένο αλλά το μόνο που άκουγε ήταν φωνές, χωρίς όμως να μπορεί να ξεχωρίσει τι λένε. Μια ακαταλαβίστικη γλώσσα σ' έναν ακαταλαβίστικο τόπο, αυτό σκεφτόταν και θρηνούσε.

Οι μέρες περνούσαν σε αυτήν την ξένη χώρα και το καβουράκι δεν ήθελε με τίποτα να βγει έξω. Είχε φτάσει αρκετές φορές στην πόρτα, μάλιστα την είχε μισανοίξει μια-δυο φορές αλλά το μόνο που έβλεπε γύρω του ήταν βότσαλα και σκιές. “Που είναι η όμορφη άμμος μου?” σκεφτόταν κλαίγοντας το καβουράκι. Λυπόταν πολύ και ανησυχούσε. Ακόμα περισσότερο όμως ανησυχούσε για το θέμα της τροφής. Η αποθήκη του είχε πλέον αδειάσει και το καβουράκι πεινούσε, μάλιστα πεινούσε πάρα πολύ.

Έτσι λοιπόν ένα βράδυ πήρε μια μεγάλη απόφαση. “Έχω έξι πόδια. Σίγουρα δε μου χρειάζονται και τα έξι, μπορώ να κάνω με πέντε. Θα φάω λοιπόν το ένα για να μείνω ζωντανό”. Έτσι κι έκανε λοιπόν, έκοψε και έφαγε το ένα του πόδι. Και για κάποιο διάστημα ήταν χορτάτο και αυτάρκες.

Όλο και λιγότερο κατέβαινε πια στην πόρτα για να κρυφοκοιτάξει έξω. Δεν το βοηθούσαν βλέψεις τα τέσσερα πόδια του. Ναι δυστυχώς έφαγε κι άλλο πόδι, κι ύστερα κι άλλο. “Που να πάω με τρία πόδια τώρα πια?” έλεγε.

Έτσι πέρασαν κι άλλες μέρες και το καβουράκι ακίνητο πια περνούσε τον καιρό του κόβοντας τα εναπομείναντα πόδια του σε μικρές μπουκίτσες. Όσπου στο τέλος έμεινε χωρίς πόδια. “Αξιοθρήνητο που είμαι” σκεφτόταν γεμάτο αυτολύπηση. “Δε μου έμεινε τίποτα άλλο από το να πεθάνω. Πόσο όμως επιθυμώ να ξαναδώ για τελευταία φορά τα παιχνιδίσματα που κάνει το φως του ήλιου στο βυθό”. Αποφάσισε λοιπόν να συρθεί μέχρι έξω και, κοιτάζοντας ψηλά, επιτέλους να πεθάνει.

Με κόπο και πόνο κατέβηκε τη σκάλα και κοντοστάθηκε στην είσοδο. Με τεράστια προσπάθεια άνοιξε την πόρτα και άφησε τον εαυτό του να κυλήσει έξω. Βρέθηκε ανάσκελα πάνω στα βότσαλα και με ανακούφιση άνοιξε τα μάτια του. Και τότε είδε τις Νύμφες. Διαπίστωσε πως αυτές μιλούσαν τη γλώσσα που δε μπορούσε να καταλάβει όταν ήταν μέσα στο κέλυφος. Ήταν τόσο όμορφες και λαμπερές που πραγματικά λυπήθηκε που δεν είχε βγει νωρίτερα να τις δει και να τις γνωρίσει.

Μια Νύμφη ήρθε κολυμπώντας με χάρη και στάθηκε από πάνω του. “Γεια σου, τι κάνεις?” του είπε χαρούμενα. “Αναρωτιόμασταν πότε θα αποφασίσεις να βγεις”. “Μα πως μπορώ και σε καταλαβαίνω?” ψέλλισε το καβουράκι. “Μιλάς τη γλώσσα μου?” ρώτησε. “Από πάντα μιλάμε την ίδια γλώσσα αλλά πώς να ακούσεις καθαρά πίσω από ένα κέλυφος, χαζούλικο, μικρό πλασματάκι?” απάντησε η Νύμφη γελώντας και πετάρισε σε γρήγορους κύκλους γύρω από το καβουράκι.

Το καβουράκι μετάνιωσε ουσιαστικά που είχε αφεθεί να πεθάνει πριν γνωρίσει αυτά τα πανέμορφα πλάσματα. Λυπήθηκε τόσο που άρχισε να κλαίει γοερά και να λέει συνέχεια “τα πόδια μου” ανάμεσα στα αναφιλητά του. Η Νύμφη κάθισε δίπλα του σιωπηλή και το χάιδευε τρυφερά. Όταν ησύχασε το καβουράκι, η Νύμφη σηκώθηκε όρθια και με καθαρή φωνή του είπε “Εμείς οι Νύμφες είμαστε πλάσματα μαγικά. Έχω τη δύναμη να εκπληρώσω τη μεγαλύτερη σου επιθυμία αν και εσύ μου δώσεις κάτι σε αντάλλαγμα”. “Μα δεν έχω τίποτα να σου δώσω” είπε απελπισμένα το καβουράκι. Η Νύμφη κοίταξε με ενδιαφέρον το κέλυφος που βρισκόταν λίγο πιο κει. “Αυτή τη στιγμή μπορώ να σου δώσω πίσω τα πόδια σου αρκεί να μου δώσεις το κέλυφος σου”. Το καβουράκι τρόμαξε. Μα πως μπορούσε να ζησει χωρίς το κέλυφος του? Δε θα ήταν πια καβουράκι με κέλυφος. Θα ήταν κάτι καινούργιο, κάτι άγνωστο. Θα έπρεπε να ξεκινήσει από την αρχή. “Η αυτό ή θάνατος” σκέφτηκε με τρόμο.

“Λοιπόν, τι αποφάσισες?” ρώτησε η Νύμφη. “Θέλεις τώρα πίσω τα πόδια σου?”. Το καβουράκι απάντησε διστακτικά “Ναι”. Τότε η Νύμφη κοίταξε ψηλά και είπε “Ουράνιο Φως και Πνεύματα Θαλασσινά φέρτε πίσω σε αυτό το Πλάσμα τα Πόδια του ξανά!”. Τα πάντα πλημμύρισαν με φως. Το καβουράκι έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή και ένωσε μια πρωτόγνωρη ζεστασιά να το περιβάλλει. Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια του το φως είχε χαθεί αλλά έβλεπε πως είχε δύο πόδια. Ήταν τόσο χαρούμενο που δεν ήξερε τι να πει. Η Νύμφη στεκόταν λίγο πιο πέρα και του χαμογελούσε. Όταν την είδε το πλασματάκι πετάχτηκε όριο και, αφήνοντας το κέλυφος πίσω του, έτρεξε και την αγκάλιασε. Καινούργια δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα του, αυτή τη φορά όμως δάκρυα ανείπωτης χαράς. “Σ’ ευχαριστώ” της έλεγε ξανά και ξανά. “Πως μπορώ να σου ξεπληρώσω το καλό που μου έκανες?” τη ρώτησε. “Ήδη το έκανες αυτό, δε θυμάσαι? Άφησες πίσω το κέλυφος σου!”. “Σωστά” αποκρίθηκε το πλασματάκι. “Και τι θα κάνω τώρα?” ρώτησε. “Εγώ θα σου πρότεινα να ξεκινήσεις για το μεγάλο ταξίδι πίσω στην πατρίδα σου. Μη βιαστείς όμως να γυρίσεις, απόλαυσε αυτό το ταξίδι. Κάτσε να γνωρίσεις τα μέρη από τα οποία θα περάσεις και τον κόσμο που θα συναντήσεις. Και μην ξεχνάς, δεν είσαι πια καβουράκι, άφησες πίσω το κέλυφος που σε

βάραινε. Από δω και πέρα το όνομα σου θα είναι Ελευθερία για να ξέρουν όλοι πως είσαι πλέον ένα πλάσμα Ελεύθερο”.

Η Ελευθερία χαμογέλασε στη Νύμφη και αφού την ευχαρίστησε και πάλι, έρισε μια τελευταία ματιά στο άδειο κέλυφος και ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι της επιστροφής...